

FELICIANO LÓPEZ PASTOR

Pere Ruiz de la Rosa

2 0 1 8

CENTRE CULTURAL

2 0 1 9

ROUTE 55

FELICIANO LÓPEZ PASTOR

ROUTE 55
Pere Ruiz de la Rosa

2 0 1 8
CENTRE CULTURAL
2 0 1 9

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi
Coordinació: Raul Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola
Manuel Boix
Romà de la Calle
Fernando Castro
Carles Cortés
Tomàs Llorens
Miquel Navarro
Santi Pastor
Wences Rambla
Isabel-Clara Simó
Josep Sou
Feli Ventura
Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

Edita: Ajuntament Alcoi
© Dels autors
© AMB-Disseny
© Ajuntament d'Alcoi
Maquetació: *AMB i AGA*
Dipòsit legal: A 524-2018
Gràfiques Alcoi S.L.U.

AJUNTAMENT D'ALCOI

CENTRE CULTURAL
MARIO SILVESTRE
AJUNTAMENT D'ALCOI

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

Sabadell
Fundació

Des del coneixement

Des de l'any 1993 vaig començar a conèixer l'obra fotogràfica de Pere Ruiz de la Rosa, i després a l'autor.

Més tard vaig poder treballar amb ell en un projecte sobre Alcoi que, amb el títol de "El Cor d'Alcoi, Frontera interior", tractava de mostrar la situació i els peculiars espais creats a la part antiga de la ciutat amb motiu del desenvolupament urbà perifèric.

Aquestes pràctiques de treballs conjunts es van ampliar amb un llibre fotogràfic sobre l'illa de Cuba en què tots dos vam intervenir, al costat de Cruzado Cazador de Castelló i Carles Ribera d'Alcoi.

Posteriorment vam coincidir en el projecte d'exposició i llibre "5 relats urbans", al costat de Cristina García Rodero, Cruzado Cazador i Manuel Sonseca. Projecte que es va exposar a la Sala Octubre de la Universitat Jaume I a la Sala d'Exposicions de la Universitat en el centre de Castelló.

Aquestes coincidències expositives i les corresponents publicacions, m'han permès conèixer amb profunditat a l'autor, tenir un seguiment de les línies generals de la seva obra i establir uns llaços d'amistat que duren ja més de vint anys.

Així doncs, quan em vaig deixar convidar a escriure aquestes línies, ja sabia que n'hi hauria prou amb exercir els records del camí compartit, al costat d'aquells treballs que Pere va realitzar de forma individual en la seva exposició pública, i que el mateix autor ens va anar mostrant en imatges o les vèiem a les sales d'exposicions.

Pere treballa en el més pur estil documental, sense més artifici tècnic que mostrar el que els seus ulls i sentit de l'estètica veuen, amb una especial construcció en la composició de les seves imatges. Els grisos es conjuguen amb els blancs i negres per donar una visió harmònica i rica amb tots els matisos en els seus revelats químics o digitals. El seu treball es manifesta sempre sobri i informant del que descobreix i del que més tard ens permet descobrir.

Bona part de la seva obra es desenvolupa a les ciutats, manifestant-se com un rondaire d'urbs, de les que va triant allò que li és singular, rescatant els batecs que les diferents situacions de la quotidianitat produeixen entre els seus ciutadans i els seus entorns.

Els seus territoris solen ser mercats, carrers, zones on es desenvolupa la vida diària de qualsevol ciutadà. Aquests són els escenaris en els quals l'autor es mou amb tranquil·litat i amb la seguretat de poder atrapar instants propis i singulars. La part monumental queda per a altres, Pere ens trasllada a la bellesa de la quotidianitat.

En veure les seves fotografies resulta inevitable rescatar el sentit filosòfic de la Fotografia Humanista dels anys 40 i 50 del segle passat. Dècades en què els mestres francesos es movien amb gran soltesa pels racons amables de la seva París.

Pere ens mostra recorreguts singulars del mateix París, Lisboa, l'Havana i moltes altres ciutats que resulten difícils d'identificar ja que les seves escenes solen abstraure del temps i de l'espai. Totes elles són "Els seus Ciutats Invisibles".

Caldria completar aquest recorregut per la seva obra amb dues singularitats més, la part nostàlgica que ens infon "Boira" un molt especial treball sobre la boira a la Font Roja, i d'altra banda la part sensible i solidària que els treballs sobre diferents tipus de discapacitat ha realitzat: un d'ells en un Col·legi d'Educació Especial, l'altre d'ells el seguiment fotogràfic de Dori i Alegria (la seva filla adoptiva), ambdues cegues.

Si reflexionem davant els seus treballs veiem que, tant "El Cor d'Alcoi", com "Boira", com el Col·legi d'Educació Especial, en realitat també formen part d'aquest projecte obert que és "Les meues Ciutats Invisibles".

Esperem que aquest treball segueixi obert i creixent durant molt de temps.

FELICIANO LÓPEZ PASTOR

Director de la Institució Acadèmica d'Arts Visuals
Universitat Miguel Hernández

L'any passat, quan es va plantejar exposar una retrospectiva de les meves fotografies, estàvem parlant d'un projecte per viatjar i fotografiar per la mítica "Route 66" (USA).

Jo acabava de fer uns i venerables 55 anys, així que una cosa va portar a l'altra i va sorgir el títol d'aquesta exposició i catàleg: "ROUTE 55".

Així doncs, les obres que componen aquesta mostra estan preses durant la "ruta vital" dels meus primers 55 anys de vida.

Tant l'exposició com la publicació estan estructurades en diversos apartats que corresponen amb alguns dels meus treballs més representatius.

No obstant això es podria haver integrat tots ells en "Les meues Ciutats Invisibles", ja que els escenaris de "Boira", "El Cor d'Alcoi," El llenguatge de les Fades, ... constitueixen altres tantes ciutats en el sentit que Italo Calvino ens relatava:

"... com més es perdia en barris desconeguts de ciutats llunyanes, més entenien les altres ciutats que havia travessat per arribar-hi, (...) i els llocs familiars de la seva joventut, i els voltants de casa, i una placeta de Venècia on corria un nen "

Italo Calvino. 1972. "Les ciutats invisibles".

Quan viatjo en una ciutat, en el paper de rondaire (com bé ens descriu l'amic Feliciano) sempre descobrim zones i espais en què ens sentim molt còmodes, ... com si estiguéssim a casa:

"És possible tornar a casa? Mentre buscava, vaig descobrir que les ciutats estan dins meu."

Suketu Mehta.

Des de la seva invenció la fotografia ha estat íntimament lligada al viatge, amb diferents plantejaments en funció de l'actitud de cada un (fotografia de record, documental, personal ...).

La meua intenció és captar els instants senzills, sense estridències, íntims, aquells que m'emocionen, gairebé poètics segons la definició de Pessoa:

"Els viatges són els viatgers. El que veiem no és el que veiem, sinó el que som."

"La poesia consisteix a trobar en la quotidianitat el misteri del desconegut."

Fernando Pessoa.

Espero seguir alimentant aquest projecte obert, incorporant noves imatges i compartint-les amb vosaltres.

Ens veiem a la propera parada de la nostra ruta.

BOIRA

“... la boira envolta tot el context d’aquestes vaporoses imatges, donant peu a fotografies d’una evident càrrega íntima i poètica ... Ens trobem davant paisatges interiors, mancats del més mínim aparell elèctric o símptoma de modernitat, en el que qualsevol possible claredat és portada al terreny de lo opac i lo misteriós, matèria grisa per antonomàsia de la creació fotogràfica. Els arbres, les roques... tenen aspecte de làngüides, estàtiques i sedoses natures mortes, en què posar la mirada quan la malenconia crida a les portes del nostre ombrívol cor trencat. ... aquestes fotografies ens fan retrocedir en el temps perdut, aquell en el qual tot es perd entre foscos i sinuosos records, convertint la boira en llei de vida.

A. MOLINERO CARDENAL
Crític fotogràfic

Publicat a la Revista FV nº 138, 2/2000.

EL COR D'ALCOI. LA FRONTERA INTERIOR

“Pere s’endinsa amb la seva càmera per aquells carrers, ahir plenes d’activitat i avui despoblades; les antigues illes d’habitatges habitades se’ns mostren amb les finestres tancades, desmanegades, trencades, signes evidents del seu desús ... espais buits que deixen al descobert les nafres, comissures i descarnament de les seves parets ...

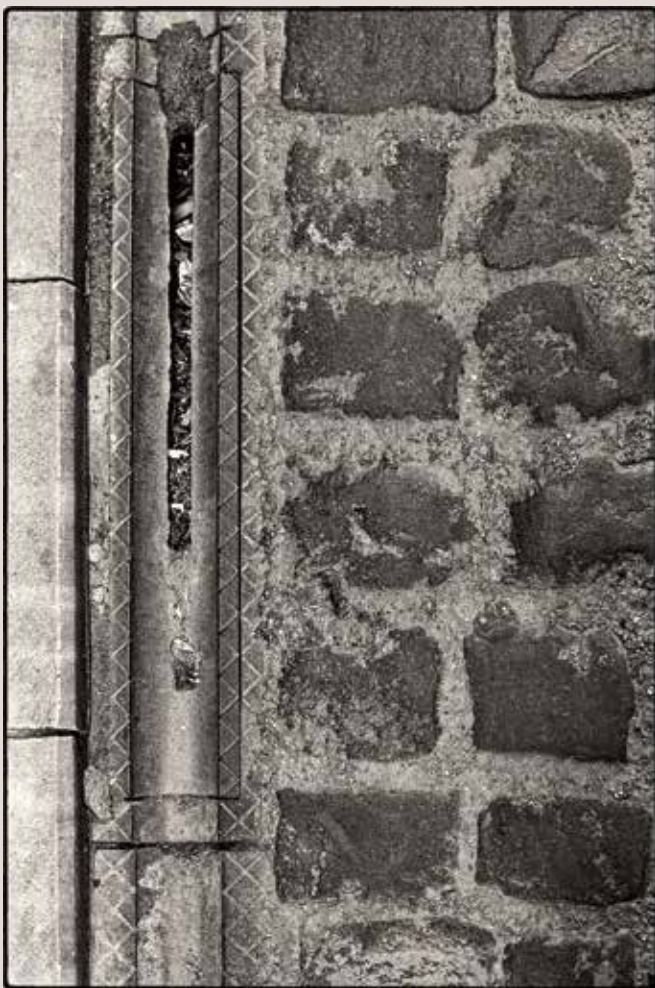
Les preses posseeixen el dramatisme del que es debat entre una llarga i decadent agonia i un potencial acte de rebel·lia que hauria de rescatar aquestes essències per a futures generacions ... les vivències acumulades en la memòria i recordades en les parets i objectes carregats amb el color del pas del temps.

El resultat final és com un paisatge després de la batalla, de la batalla contra el temps, contra l’oblit i l’abandó; la desolació que ens mostra l’estat terminal de les edificacions, es fa si cap més dramàtica, davant l’absència total de referències humanes, cap signe de vida es deixa veure en les imatges, tan sols en alguns detalls es pot intuir la presència dels pobladors ... “

CARMEN DUEÑAS

Sociòloga

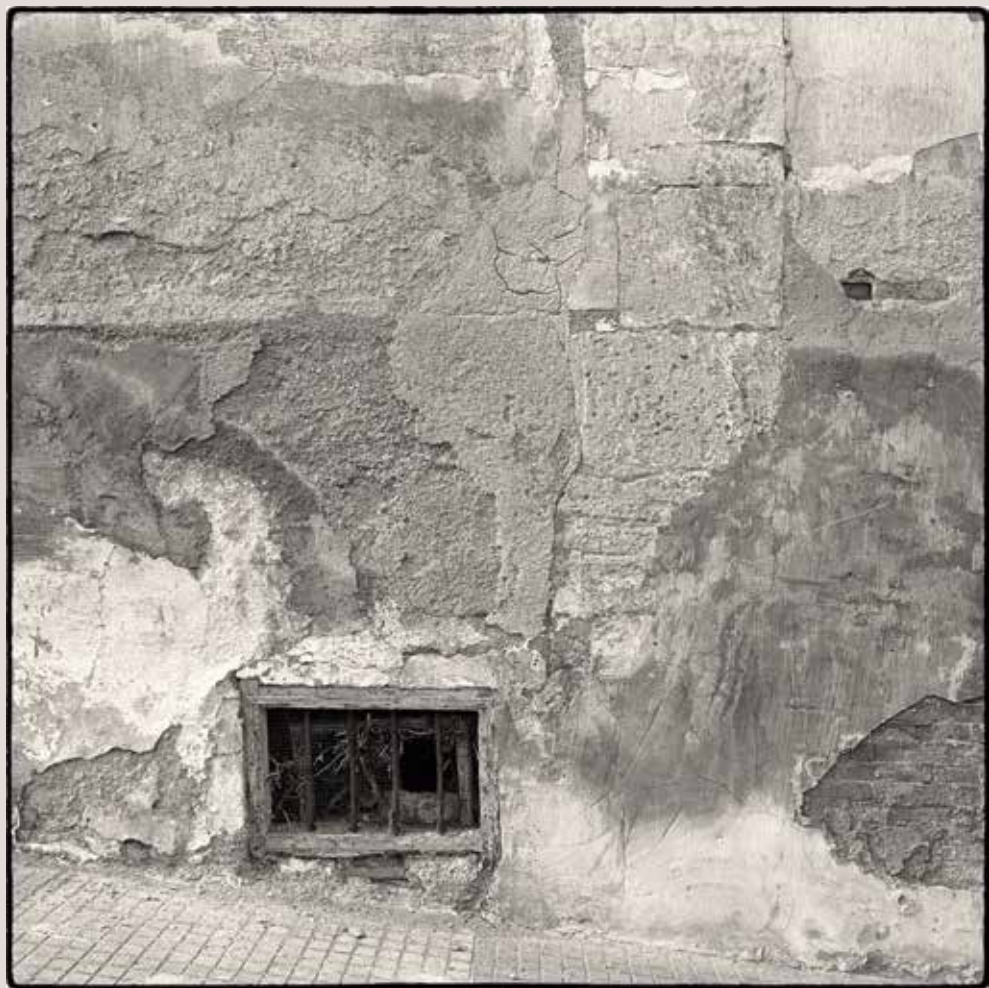

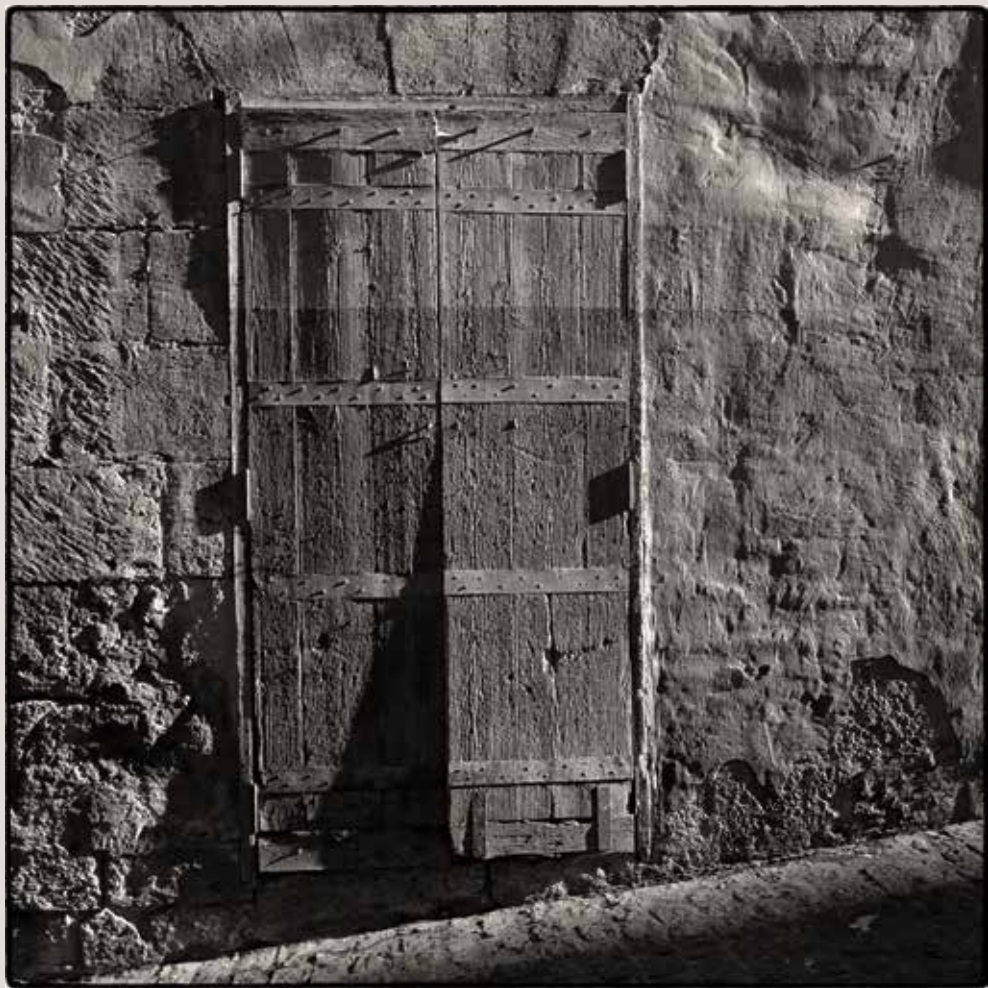

EL LLENGUATGE DE LES FADES

J.M. Barrie, en la seva obra, ens descobreix un lloc en el qual els nens sempre són nens: al País de Mai Més. I això és el que trobem en aquest col·legi, un lloc on els nens es resisteixen a créixer, on el Temps no té la importància que li donem els “grans” en el “món real”. Com ens diu l’esmentat autor: “És completament impossible saber com passa el temps al País de Mai-Mai”.

“...un encantador dringar de campanetes d’or... aquest és el llenguatge de les fades”. I aquest col·legi està ple de fades ja que, tal com li van explicar a Wendy, “...quan el primer nen que va néixer va riure per primera vegada, el seu riure es va trencar en mil bocins que van començar a saltar i a botar per tot arreu. I aquest va ser l’origen de les fades”. “Cada vegada que un nen acabat de néixer es riu per primera vegada, neix una nova fada, i com sempre hi ha nous nens, hi ha sempre noves fades”.

Aquí els riures també es resisteixen a créixer, com els nens, així que són sempre com la primera, plenes d’innocència.

“...tots nosaltres hem estat allà... i encara podem sentir la remor de les onades en trencar sobre la sorra”.

“Totes les primaveres, excepte quan se li oblida, ve Peter Pan per portar-nos al País de Mai-Més, on s’expliquen mil contes... I així succeirà sempre, sempre, mentre els nens siguin alegres, innocents... i una miqueta egoistes”.

PERE RUIZ DE LA ROSA

LES MEUES CIUTATS INVISIBLES

“... com més es perdia en barris desconeguts de ciutats llunyanes, més entenia les altres ciutats que havia travessat per arribar-hi, (...) i els llocs familiars de la seva joventut, i els voltants de casa, i una placeta de Venècia on corria un nen “

Italo Calvino. 1972. “Les ciutats invisibles”.

“És possible tornar a casa? Mentre buscava, vaig descobrir que les ciutats estan dins meu. “

Suketu Mehta.

“Els viatges són els viatgers. El que veiem no és el que veiem, sinó el que som. “

“La poesia consisteix a trobar en la quotidianitat el misteri del desconegut.”

Fernando Pessoa.

Todo
al 50%

CENTRE CULTURAL
MARIO SILVESTRE
AJUNTAMENT D'ALCOI

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

ROUTE 55
Pere Ruiz de la Rosa

ALCOI 28 NOVEMBRE 2018 / 1 FEBRER 2019

CENTRE CULTURAL

CENTRE CULTURAL
MARIO SILVESTRE

AJUNTAMENT
D'ALCOI

Sabadell
Fundació

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS